

напредъ и скача съ преднитѣ си крака, следъ това дръпва главата си назадъ и скача съ заднитѣ си крака, пакъ изопва шията си напредъ и прави новъ скокъ и т. н. Така че шията на жирафата презъ всичкото време, докато препуска, се движи напредъ и назадъ. Това тя прави, за да уравнилося тѣлото си, защото предната му частъ е много по-тежка отъ задната.

Когато бѣга отъ ловеца, жирафата постоянно удря съ дългата си опашка по гърба и често обръща главата си, за да види съ умнитѣ си очи този, който я преследва. Само много силенъ и бързъ конь може да стигне жирафата; никое друго животно не може да тича безъ умора толкова продължително, колкото нея.

Чудно е, че жирафата никога не издава никакъвъ звукъ; дори и ранена жирафа не реве, не пѣшка, а само съ сълзи на прекраснитѣ си очи очаква смъртта.

Единъ африкански ловецъ разказва какъ веднѣжъ ранилъ жирафа; горкото животно не издало ни единъ стонъ и само кроткитѣ му замѣглени очи гледали ловеца съ такава молба, съ такъвъ укоръ, че ловецътъ хвърлилъ оржжието си, дошелъ при раненото животно и го погалилъ. Жирафата затворила очи, както правятъ кучетата, когато ги милватъ, и като че била доволна, за гдето човѣкътъ я погалилъ. Той почувствувалъ страшна мъка, за гдето убилъ такова кротко и мило същество.

Когато искатъ да уловятъ живи жирафи, изкопаватъ на пжтя, кждето минаватъ, дълбоки трапове и поставятъ въ тѣхъ предградки. Когато жирафата падне въ трапа, преднитѣ ѝ крака прескачатъ предъ преградата, а заднитѣ оставатъ задъ нея; горкото животно не може да излѣзе отъ ямата и остава тамъ, докато дойдатъ хората и го убиятъ, или го извадятъ живо и го отвеждатъ отъ родната му степъ въ робство.

Жителитѣ на онѣзи страни често ловятъ живи жирафитѣ, защото лесно се опитомяватъ. Въ градоветѣ на